

EMILY HENRYOVÁ

AUTORKA KNÍH TY, JA A NAŠE VÝLETY A LETNÁ STÁVKA

KNIHO MOLI

AKTUELL

Emily Henryová
Knihomoli

KNIHO MOLI

EMILY HENRYOVÁ

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Emily Henryová: Knihomoli

Z anglického originálu *Book Lovers*, ktorý vydalo vydavateľstvo Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, USA.

Copyright © 2022 by Emily Henry

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghaniová 2023

Author's photo © Devyn Glista / St. Blanc Studios

Cover design & illustration © Sandra Chiu

Redakčne upravila: Tatiana Žáryová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica, Slovenská republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2023

ISBN 978-80-89873-54-8

*Noosha, túto knihu nevenujem tebe.
Už teraz však viem, ktorú ti venujem, takže ešte budeš musieť počkať.*

*Túto knihu venujem Amande, Dacheovi, Danielle, Jessice,
Sareerovi a Taylorovi. Táto kniha by bez vás nevznikla.
A keby aj áno, nikto by ju nečítal.
Ďakujem, ďakujem, ďakujem.*

PROLÓG

Keď sú knihy váš život – alebo v mojom prípade práca –, začne byť pre vás hračkou určiť, kam príbeh knihy smeruje. Knižné stereotypy, archetypy, často používané dejové zvraty sa vo vašej myslí roztriedia do katalógu, usporiadaného podľa kategórií a žánrov.

Vrahom je manžel.

Nevýrazná bifloška sa ohákne a bez okuliarov je z nej zrazu sexi kost.

Chlapík získa dievča – alebo nakoniec získa iné dievča.

Niektó vysvetľuje zložitý vedecký koncept a niekto iný povie: „Uhm, ako je to v angličtine, *prosím?*“

Detaily sa odlišujú kniha od knihy, no na niečo naozaj originálne natrafíte ťažko.

Vezmite si, napríklad, milostný príbeh z malého mesta.

Taký, v ktorom sa cynický frajer z New Yorku alebo Los Angeles dostane do typického amerického malomesta – napríklad, aby zabezpečil bankrot malého rodinného podniku s vianočnými stromčekmi, ktorý potom nahradí bezduchá korporácia.

No kým je Osoba z Veľkomesta v Malomeste, veci sa vymknú spod kontroly. Pretože, ako inak, podnik s vianočnými stromčekmi – alebo pekáreň či čokoľvek iné, čo má náš hrdina zničiť – vlastní a prevádzkuje niekto absurdne atraktívny a, ako inak, bez osobných záväzkov.

Hlavný hrdina má doma vzťah. S nejakou bezohľadnou bytosťou, čo ho povzbudzuje v jeho úsilí zruinovať niekoľko cudzích životov výmenou za kariérny postup. Pravidelne s ňou telefonuje a ona naňho počas týchto hovorov šteká bezcitné rady zo svojho stacionárneho bicykla.

Je jasné, že je to mrcha, pretože má vlasy odfarbené na blond, prilepené k tylu na spôsob Sharon Stoneovej z filmu *Základný inštinkt*. Okrem toho nemá rada vianočné dekorácie.

Čím viac času náš hrdina trávi s okúzľujúcou pekárkou/krajčírkou/stromčekárkou, tým viac sa náš hrdina mení. Začína mu byť jasné, čo je zmyslom života!

Vracia sa domov a jeho osobnosť je vďaka láske dobrej ženy *prevrátená naruby*. Potom požiada svoju ľadovú kráľovnú, aby s ním išla na prechádzku. Ona naňho zagáni a povie niečo ako: *Na týchto podpätkoch?*

Bude to zábava, povie jej. Na prechádzke jej možno povie, aby sa pozrela na hviezdy.

Ona stratí nervy: *Dobre vieš, že sa nemôžem pozerat hore! Nedávno mi napichali botox!*

A vtedy si uvedomí – nemôže sa vrátiť k svojmu starému životu. Nechce sa vrátiť! Ukončí svoj chladný, neuspokojivý vzťah a požiada o ruku svoju novú lásku. (Načo je randenie?)

V tejto chvíli začnete kričať do stránok knihy: *Veď ju ani nepoznáš! Aké je jej druhé krstné meno, ty magor? Z druhého konca miestnosti na vás vaša sestra Libby zasipí Psst!* a hodí do vás pukaneč bez toho, aby zdvihla zrak od jej románu požičaného z knižnice.

A práve preto teraz meškám na schôdzku.

Pretože toto je môj život. Vzorec, ktorý vládne nad mojimi dňami. Archetyp, ktorý je doplnený mojimi detailmi.

Ja som ten človek z mesta. Nie ten, ktorý stretne krásnu majiteľku stromčekovej farmy. Ten druhý.

Neprijemná literárna agentka s drahou manikúrou, ktorá číta rukopisy, sediac na stacionárnom bicykli, zatiaľ čo na monitore jej počítača sa zobrazuje šetrič obrazovky s pokojnou plážovou scénou.

Ja som tá, ktorá dostala kopačky.

Tento príbeh som čítala a aj ho zažila, čo stačí na to, aby som vedela, že sa to deje znova, kým sa s mobilom na uchu snažím preklúčkovať cez hustý popoludňajší dav v centre mesta.

Ešte mi to nepovedal, no chĺpky na šiji mám v pozore, v žalúdku sa mi otvára priepasť, kým on vedie konverzáciu smerom k niečomu, čo bude vyzeráť ako pád z útesu v animovaných seriáloch pre deti.

Grant mal v Texase stráviť len dva týždne, kým sa mu podari uzavrieť zmluvu medzi jeho spoločnosťou a butikovým hotelom pri San Antoniu, ktorý sa snažili odkúpiť. Keďže som už prešla rozhodmi nasledujúcimi po pracovných cestách, na správu o jeho odchode do Texasu som reagovala, ako keby mi oznámil, že sa pridá k námorníctvu a ráno má odplávať na šírý oceán.

Libby sa ma snažila presvedčiť, že prehánam, no už ma neprekvapilo, keď Grant trikrát po sebe vynechal náš nočný telefonát alebo keď dva z nich ukončil predčasne. Vedela som, kam to celé smeruje.

A potom sa to stalo, pred tromi dňami, niekoľko hodín pred odletom jeho lietadla.

Zasiahla prozreteľnosť a on musel zostať v San Antoniu dlhšie, než plánoval. Zapálilo sa mu slepé črevo.

Teoreticky som si mohla hneď objednať letenku a ísť za ním do nemocnice. No bola som uprostred veľkej zákazky a musela som byť prilepená na svoj mobil a so stabilným pripojením na internet. Moja klientka so mnou rátala, bola to pre ňu životná šanca. Okrem toho Grant podotkol, že operácia apendixu je rutinnou procedúrou. Jeho slovami – „žiaden humbug“.

Takže som neodcestovala a vo svojom vnútri som vedela, že Granta nechávam napospas bôžikom, ktorí majú pod palcom románové príbehy zasadené do malomesta.

A práve keď zvierajúc mobil v ruke šprintujem na obed na svojich značkových vysokých podpätkoch, Grantov zvučný hlas zatlačie posledný kliniec do truhly nášho vzťahu.

„Povedz to ešte raz!“ Chcela som to vysloviť ako otázku. Bol z toho rozkaz.

Grant vzdychne. „Neplánujem sa vrátiť, Nora. V priebehu tohto týždňa sa pre mňa niektoré veci zmenili.“ Zasmeje sa. „Ja som sa zmenil.“

V mojom srdci mestského človeka sa ozve dutý úder. „Je pekárka?“ spýtam sa.

Chvíľu mlčí. „Čo?“

„Je pekárka?“ zopakujem, ako keby to bola úplne bežná prvá otázka po tom, čo sa s vami priateľ rozíde cez telefón. „Tá žena, pre ktorú ma opúšťaš.“

Po krátkom tichu sa vzdá: „Je dcérou manželov, ktorí vlastnia hotel. Rozhodli sa, že ho nepredajú. Ostanem tu a pomôžem im ho prevádzkovať.“

Neviem si pomôcť: smejem sa. Na zlé správy vždy reagujem takto. Asi práve týmto som si vo svojom živote vyslúžila úlohu Zlomyselnej Antagonistky, no čo iné mi ostáva? Zosypať sa do mláčky slíz uprostred preľudneného chodníka? Ako by mi to pomohlo?

Vojdem do reštaurácie a jemne si pretieram oči. „Takže aby sme v tom mali jasno,“ poviem, „vzdávaš sa svojej úžasnej práce, svojho úžasného bytu aj mňa a sťahuješ sa do Texasu, aby si mohol byť s niekým, koho kariéra spočíva v tom, že je dcérou manželov, ktorí vlastnia hotel?“

„V živote sú dôležitejšie veci ako peniaze a exkluzívna kariéra, Nora,“ vyplúje zo seba.

Znova sa smejem. „Neviem posúdiť, či to naozaj myslíš vážne.“

Grant je synom hotelového magnáta a miliardára, vyrástol v skutočnom prepychu. Pravdepodobne mali doma pozlátený aj toaletný papier.

Vysoká škola preňho bola len formalitou. Stáže boli iba formalitou. Nič by sa mu nestalo, keby na verejnosti chodil bez nohavíc! Prácu získal vďaka rodinkárstvu.

Práve preto je jeho vysvetlenie tak ťažko stráviteľné.

To posledné musím povedať nahlas, pretože si to priam žiada: „Čo tým chceš povedať?“

Pozriem sa z okna reštaurácie, potom skontrolujem čas na displeji mobilu. Meškám – a ja zásadne nemeškám. Chcela som spraviť lepší prvý dojem.

„Grant, si tridsaťštyriročný dedič. Väčšina z nás musí pracovať, aby sme mali čo jesť.“

„Vidíš?“ zatiahne. „Práve takýto pohľad na svet sa mi začína protivíť. Niekedy si strašne chladná, Nora. S Chastity by sme chceli...“

Nebolo to úmyselné – nesnažila som sa byť protivná –, keď som sa pri jej mene zasmiala. Ide o to, že keď sa dejú absurdne zlé veci, opúšťam svoje telo. Sledujem ich zvonka a hovorím si: *Fakt? Vesmír si pre mňa pripravil práve toto? Pritiahnuté za vlasy, nie?*

V tomto prípade sa vesmír dopracoval k tomu, že môjho budúceho manžela zvedie žena, ktorej meno etymologicky súvisí so schopnosťou udržať si nepoškodenú panenskú blanu. Na tom sa nedá nesmiať.

V slúchadle počujem, ako vzdychol. „Sú to dobrí ľudia, Nora. Soľ zeme. Aj ja chcem byť ako oni. Pozri, Nora, nechcem, aby si bola rozrušená...“

„Kto je rozrušený?“

„Nikdy si ma nepotrebovala...“

„Jasné, že ťa nepotrebujem!“ Zakladám si na tom, že môj život patrí len mne, že nikto nemá možnosť potiahnuť za splachovač a iba tak ma poslať do kanalizácie vesmíru.

„Dokonca si u mňa nikdy nespala...“ povie.

„Môj matrac je objektívne lepší!“ Kúpila som ho po deväťmesačnom prieskume trhu. Podobne sa staviam k randeniu, a napriek tomu som sa ocitla tu.

„... tak nepredstieraj, že som ti zlomil srdce,“ povie Grant. „Nemyslím si, že je vôbec možné ti ho zlomiť.“

Opäť sa musím smiať.

Pretože sa mylí. No keď vám už raz niekto srdce skutočne *roztriestil*, takýto telefonát neznamena koniec sveta. Bodnutie, možno mierne zaskučanie. Určite sa však nič nezlomí.

Grant pokračuje: „Nikdy som ťa nevidel plakať.“

Gratulujem, chcem utrúsiť. Koľkokrát nám mama povedala, usmievajúc sa cez slzy, že podľa jej posledného priateľa je príliš citlivá?

To je problém nás žien. Nikdy sa nezavďačíme všetkým. Ak sme emočne otvorené, považujú nás za hysterické. Ak svoje pocity starostlivo ukrývame, aby sa nimi váš partner nemusel zťažovať, nazve vás bezcitnou mrchou.

„Musím ísť, Grant,“ poviem.

„Ako inak,“ odvetí.

Zdá sa, že moja pracovná morálka je ďalším dôkazom toho, že som frigidný, zlomyseľný robot, ktorý spáva na hromade stodoárových bankoviek a diamantov. (Kiežby.)

Bez slova zložím. Zhlboka sa nadychujem a čakám, či prídu slzy. Nič sa nedeje. Ako vždy. Neprekáža mi to.

Mám prácu a na rozdiel od Granta mám v úmysle dokončiť to, čo som začala. Spravím to pre seba a pre ostatných v Nguyenovej literárnej agentúre.

Uhladím si vlasy a vystriem plecia, zatiaľ čo mi prúd vzduchu z klimatizácie vyvolá na rukách husiu kožu.

Na obed je už neskoro, takže ľudí je vnútri málo. Vzadu si všimnem Charlieho Lastru oblečeného v čiernom – pripomína kozmopolitného upíra vydavateľskej branže.

Nikdy som ho nestretla osobne, ale v *Publishers Weekly* som si dvakrát prečítala oznam o jeho povýšení na pozíciu výkonného redaktora vo vydavateľstve Wharton House a jeho fotografiu som si uložila do pamäti: prísne tmavé obočie; svetlohnedé oči; jemná vráska na brade pod plnými perami. Na líci mal jedno z tých tmavých znamienok, ktoré sa u žien považujú za znamienka krásy.

Nemôže mať veľa po tridsiatke – jeho tvár by sa dala považovať až za chlapčenskú, nebyť toho unaveného výrazu a sivých pramienkov v jeho inak čiernych vlasoch.

Navyše sa mračí. Lepšie povedané, ohrňa pery. Pery má ohnuté, čelo zamračené. Perami odhrňa mračná na čele.

Hodí pohľad na svoje hodinky.

To nie je dobré znamenie. Než som opustila kanceláriu, šéfka Amy ma varovala, že Charlie je známy svojím puntičkárstvom, no ja som nemala obavy. Vždy som dochvilna.

S výnimkou dní, keď sa so mnou partner rozíde po telefóne. Vtedy, zdá sa, meškám šesť a pol minúty.

„Zdravím!“ vystrčím pred seba dľaň, aby som si s ním potriasla rukou. „Nora Stephensová. Rada vás konečne spoznávam.“

Postaví sa, jeho stolička škrípe po podlahe. Jeho tmavé oblečenie, pochmúrny vzhľad a celkové správanie majú v miestnosti efekt čiernej diery, ktorá zhltnie všetko svetlo vo svojom okolí.

Väčšina ľudí nosí čiernu farbu ako dôsledok profesionálnej lenivosti, no pri ňom ide zjavne o voľbu s veľkým V. Kombinácia voľného svetra z merino vlny, nohavíc a poltopánok mu prepožičiava vzhľad celebrity nachytanej na ulici paparacmi. Pristihnem sa pri tom, ako jeho oblečenie prepočítavam na doláre. Libby to nazýva mojím „znepokojivým buržujským kúzelníckym trikom“, ale v skutočnosti mám len rada pekné veci a často si po napätom pracovnom dni prezerám sortiment online obchodov.

Charlieho oblečenie by som odhadla na čosi medzi osemsto až tisíc dolármi. Moje oblečenie je na tom približne rovnako, aj keď ja mám okrem topánok všetko zo sekáča.

Moju vystretú ruku si prezerá dve dlhोčizné sekundy, než mi ňou potrasie. „Meškáte.“ Sadne si a ani sa neunúva pozrieť sa mi do očí.

Existuje niečo horšie, než keď si muž myslí, že preňho zákony spoločenskej etikety neplatia len preto, že sa narodil s obstojnou tvárou a má tučnú peňaženku? Grant vyčerpal môj denný objem tolerancie k namysleným kreténom. Ale aj tak musím hrať podľa pravidiel. Je to pre mojich autorov.

„Viem,“ poviem ospravedlňujúco bez toho, aby som sa skutočne ospravedlnila. „Vďaka, že ste na mňa počkali. Moja súprava sa zastavila na trati. Viete, ako to chodí.“

Jeho oči sa zdvihnú k tým mojím. Vyzerajú tmavšie, takmer akoby okolo zreničiek nemal žiadne dúhovky. Jeho výraz znamená,

že *nevie*, ako to chodí, keď je reč o súpravách metra a ich zastaveniach na trati z dôvodov hrozivých i všedných.

Zrejme necestuje metrom.

Asi sa všade presúva v nablýskanej čiernej limuzíne, prípadne v gotickom koči ťahanom skupinou mohutných plemenníkov.

Vyzlečiem si sako (vzor rybej kosti, značka Isabel Marant) a sadnem si na stoličku oproti. „Už ste si objednali?“

„Nie,“ odvetí. Nič viac.

Moja nádej začína slabnúť.

Tento obed sme si naplánovali pred niekoľkými týždňami. No minulý piatok som mu poslala rukopis Dusty Fieldingovej, patriacej k mojim najstarším klientom. Teraz si nie som istá, či je správne zveriť jedného z mojich autorov do rúk tohto muža.

Pozriem sa na menu. „Majú tu vynikajúci šalát s kozím syrom.“

Charlie zavrie svoje menu a premeria si ma. „Skôr než budeme pokračovať,“ povie, pričom má tmavé obočie zamračené, hlas nízky a prirodzene chrapľavý, „mal by som vám povedať, že Fieldingovej novú knihu považujem za nečitateľnú.“

Klesne mi sánka. Nie som si istá, čo na to povedať. O tej knihe som sa neplánovala rozprávať a ak ju Charlie chcel odmietnuť, mohol tak spraviť cez e-mail. Ideálne bez toho, aby použil slovo nečitateľná.

Bez ohľadu na to by každý slušný človek počkal, kým nedonesú aspoň nejaký chlieb, než začne s urážkami.

Zavriem svoje menu a položím si ruky na stôl. „Myslím si, že je to jej najlepšie doterajšie dielo.“

Dusty už vydala tri knihy. Všetky boli fantastické, no nepredávali sa dobre. Jej predošlý vydavateľ to s ňou už nechcel riskovať, takže musí opäť ísť s kožou na trh a nájsť domov pre svoju ďalšiu knihu.

„V poriadku, možno tú knihu nepovažujem za jej najlepšiu, ale napriek tomu má obrovský komerčný potenciál. So správnym redaktorom by sa knihe mohlo veľmi dariť.“

Charlie sa oprie a z jeho ťaživého znaleckého pohľadu mi naskočí husia koža. Mám pocit, akoby ma prebodával očami, akoby

videl všetku tú neohrabanosť cez vrstvu naleštenej slušnosti. Jeho pohľad hovorí: *Zotri si z úst ten primrznutý úsmev. Nie si až taká milá.*

Pomaly obracia svoj pohár na stole. „Jej najlepši text je *Chvála malých vecí*,” povie, ako keby mu tri sekundy očného kontaktu stačili na to, aby mi prečítal myšlienky a zistil, že hovorí za nás oboch.

Ak mám byť úprimná, *Chvála* bola jedna z mojich najobľúbenejších kníh posledného desaťročia, to však neznamená, že tá nová nestojí za nič.

Dostanem zo seba: „Táto kniha nie je o nič horšia. Je len iná – menej umiernená, povedzme, no vďaka tomu je na nej čosi filmové.“

„Menej umiernená?“ zazrie na mňa Charlie. Aspoňže sa mu do očí vrátila zlatistá farba, inak by som mala pocit, že do mňa pohľadom prevrta dieru. „To je ako povedať, že Charles Manson bol lifestylový guru. Možno je to pravda, ale o to tu nejde. Táto kniha pôsobí, akoby niekto videl jednu z reklám zameraných proti násiliu na zvieratách a pomyslel si: *Ale čo keby všetky tie šteniatka umreli?*“

Vydám podráždený smiech. „Fajn. Nie je to vaša šálka kávy. No možno by bolo prospešné,” pením, „keby ste mi povedali, čo sa vám na jej knihe páčilo. Potom budem vedieť, čo vám v budúcnosti posielat.“

Klamárka, hovorí môj mozog. *Žiadne knihy mu už posielat nebudeš.*

Klamárka, hovoria Charlieho znepokojivé sovie oči. *Žiadne knihy mi už posielat nebudeš.*

Tento obed – tento potenciálny pracovný vzťah – je mŕtvy.

Charlie so mnou pracovať nechce a ja nechcem pracovať s ním, aj keď asi ešte celkom nerezignoval na etiketu, pretože rozmýšľa nad mojou otázkou.

„Na môj vkus je to príliš sentimentálne,” povie nakoniec. „A tie postavy sú karikatúry...“

„Postavy sú výnimočné,” nesúhlasím. „Mohli by sme na tom popracovať, ale postáv je tam veľa – ich excentrickosť pomáha tomu, aby ich čitateľ vedel rozlíšiť.“

„A to prostredie...“

„Čo je zlé na prostredí?“ Prostredie knihy *Raz za život* je to, čo z nej spraví bestseller. „Sunshine Falls je očarujúce miesto.“

Charlie odfrkne a doslova prevráti oči. „Je to načisto nerealistické.“
 „Ide o skutočné miesto,“ protirečím. Dusty vykreslila horské mestečko ako úplnú idylku, tak som si ho našla na internete. Sunshine Falls, Severná Karolína, zopár míľ od Ashevilleu.

Charlie krúti hlavou. Vyzerá podráždený. Nie je sám.

Nepáči sa mi. Ak ja som typický Mestský Človek, on je potom Nevľúdny, Večne Nespokojný Hundroš. Je Umrnčaný Mizantrop, Oskar Dudroš, Heathcliff v druhej tretine *Búrlivých výšin*, zosobňuje najhoršie vlastnosti pána Knightleyho z *Emmy*.

Čo je škoda, pretože je známy tým, že má neopakovateľný talent. Viacerí moji kolegovia ho volajú Midas. Hovoria, že všetko, čoho sa dotkne, sa zmení na zlato. (Treba však priznať, že niektorí ho volajú Búrkové Mračno. „Vďaka nemu pršia peniaze, ale za akú cenu?“)

Chcem tým povedať, že Charlie Lastra si vyberá len víťazov. A nevybral si *Raz za život*. Odhodlaná posilniť svoje sebavedomie si prekrížim ruky na hrudi. „Hovorím vám, akokoľvek nepravdepodobné vám to prišlo, Sunshine Falls je skutočné miesto.“

„Možno existuje,“ povie Charlie, „no ja vám hovorím, že Dusty Fieldingová tam nikdy nebola.“

„Prečo na tom záleží?“ spýtam sa a už nepredstieram slušnosť.

Charlieho ústa sa v reakcii na môj výbuch myknú. „Chceli ste vedieť, čo sa mi na tej knihe nepáčilo...“

„Čo sa vám páčilo,“ opravím ho.

„... a mne sa nepáčilo prostredie.“

Hnev mi vystrelí do hrdla a usadí sa mi v pľúcach. „Prečo mi jednoducho nepoviete, aké knihy máte rád, pán Lastra?“

Uvoľní sa, až kým sa pohodlne neoprie, rozvalený ako nejaká šelma v džungli, pohrávajúc sa so svojou koristou. Opäť začne otáčať pohár.

Spočiatku som si myslela, že to robí z nervozity, ale možno ide o akési podprahové mučenie. Mám chuť zhodiť pohár zo stola.

„Chcem,“ povie Charlie, „*ranú* Fieldingovú. *Chválu malých vecí*.“

„Tá kniha sa nepredávala.“

„Pretože jej vydavateľ nevedel, ako ju predať,“ hovorí Charlie. „Wharton House by to vedel. Ja by som to vedel.“

Moje obočie vyletí smerom nahor a s vypätím všetkých síl ho prinútim vrátiť sa do pôvodnej polohy.

Práve v tej chvíli k nášmu stolu príde čašníčka. „Prinesiem vám niečo, kým si prezeráte menu?“ pýta sa milo.

„Pre mňa šalát s kozím syrom,“ povie Charlie bez toho, aby sa na ktorúkoľvek z nás pozrel.

Asi sa teší na to, ako môj najobľúbenejší šalát v meste nazve *nejedlým*.

„A pre vás, pani?“ pýta sa čašníčka.

Potlačím triašku, ktorá mnou prebehne zakaždým, keď ma nejaký dvadsiatnik osloví pani. Takto sa musia cítiť duchovia, keď niekto prejde ponad ich hrob.

„Dám si to isté,“ poviem a potom, keďže mám za sebou ťažký deň a nemám tu už na koho robiť dojem, navyše tu budem trčať ešte aspoň štyridsať minút s chlapom, s ktorým nemám v pláne kedykoľvek pracovať – dodám: „A martini, prosím.“

Charlie mierne nadvihne obočie. Sú tri hodiny vo štvrtok, ale pretože vydavateľský sektor má v lete prestávku a väčšina ľudí si v piatok berie voľno, je v podstate víkend.

„Zlý deň...“ zahundrem popod nos, keď čašníčka odkráča.

„Nie taký zlý ako môj,“ odpovedá Charlie. Zvyšok ostane visieť nevslovený vo vzduchu: *Prečítal som osemdesiat strán z Raz za život a potom som mal stretnutie s tebou*.

Odfrknem. „Naozaj sa vám nepáčilo to prostredie?“

„Stráviť tam štyristo strán, ťažko si viem predstaviť niečo horšie.“

„Viete,“ poviem, „ste presne taký príjemný, ako sa o vás hovorí.“

„Nemôžem za to, aké mám názory.“

Naježím sa. „To je, ako keby Charles Manson povedal, že on tie vraždy nespáchal. Možno je to technicky pravda, ale o to tu nejde.“

Čašníčka prinesie moje martini a Charlie zahundre: „Mohol by som poprosiť to isté?“

—

Neskôr večer mi zapípa mobil a nájdem v ňom nový e-mail.

Zdravím, Nora,

majte ma na pamäti, keď Dusty príde s niečím novým.

Charlie

Neviem si pomôcť a prevrátim oči. Žiadne *Rád som vás spoznal*. Nijaké *Dúfam, že sa máte dobre*. Neunúval sa napísať ani základné formality. Škrípajúc zubami mu odpíšem, imitujúc jeho štýl.

Charlie,

ak napíše niečo o lifestylovom guruovi Charliem Mansonovi, dám Vám hneď vedieť.

Nora

Strčím si mobil do teplákov a otvorím kúpeľňové dvere, aby som mohla začať so svojou kozmetickou rutinou pozostávajúcou z desiatich krokov (inými slovami, najlepších štyridsaťpäť minút môjho dňa). Zavibruje mi mobil a vytiahnem ho.

N,

mysleli ste to ironicky, ale veľmi rád by som si niečo také prečítal.

C.

Odhodlaná mať posledné slovo odpíšem: *Noc*.

(Rozhodne som tým nemyslela *Dobrá noc*.)

Najlepšiu, odpíše Charlie, ako keby hovoril o sebe.

Ak je niečo, čo neznášam viac ako topánky bez podpätkov, sú to prehry. Odpíšem: *X*.

Bez odpovede. Šach-mat. Po pekelnom dni vo mne táto malá výhra vyvolá pocit, že svet je znova v poriadku. Postarám sa o svoju pleť. Prečítam si päť kapitol z hrôzostrašného mysteriózneho románu a presuniem sa na môj dokonalý matrac bez toho, aby som čo i len jediná myšlienku venovala Grantovi a jeho novému životu v Texase. Spím ako bábätko.

Alebo ľadová kráľovná.